

VI PROCES PRIVATIZACIJE

Nakon usvajanja Medijske strategije, povlačenje države iz vlasništva u medijima ponovo je odloženo na neodređeno vreme, odnosno na rok od 24 meseca po utvrđivanju zakonskog osnova, pri čemu se čak ni ne zna šta država zapravo podrazumeva pod utvrđivanjem zakonskog osnova. U međuvremenu, u očekivanju raspisivanja parlamentarnih i lokalnih izbora, pritisci na lokalne medije, i komercijalne, ali i one u državnom vlasništvu, nastavljaju da jačaju. Takođe, država ne čini ništa da reši probleme medija koji su nakon neuspelih privatizacija ponovo u državnom vlasništvu. Tako je, npr. lokalna Televizija „Valjevo“ prestala da emituje program i u kablovskim mrežama nakon plenidbe opreme po tužbama zaposlenih za neizmirene zarade. Mediji su preneli da je signal nestao nakon što su trojica snimatelja i montažera preuzela ostatak postojeće opreme „u nadi da će je prodati i tako namiriti dug za plate“. Zarade u ovoj medijskoj kući zvanično nisu isplaćene od marta 2010. godine, kada je televiziju na ponovljenoj aukciji za 147.000 dinara kupio Slobodan Pavlović iz Urovaca kod Obrenovca. Agencija za privatizaciju je kupoprodajni ugovor sa Pavlovićem raskinula još 28. marta 2011. Godine, zbog neizvršavanja obaveza, a u maju prošle godine je za privremenog zastupnika kapitala postavljen mašinski inženjer Branko Trifunović iz Arandjelovca. Lokalna samouprava nije bila voljna da TV „Valjevo“, koja informativni program ne emituje od 20. januara 2011, ponovo vrati na budžetsko finansiranje zbog dugova, koji su prošlog leta iznosili preko šest miliona dinara, a Pavlovića namerava da tuži za neizmirenu zakupninu prostora, neplaćenu struju, vodu i druge komunalije. U svakom slučaju, problemi slični onima koji postoje u Valjevu, vidljivi su i u mnogim drugim opštinama. Lokalne samouprave nemaju novca da prezadužene medije podignu na noge, a i ono što daju, daju na uštrb šansi lokalnih privatnih medija da makar oni opstanu na tržištu. Investitora za ulaganje u posao koji je, u postojećim uslovima, očigledno neprofitabilan, takođe nema, a država, po svemu sudeći, nema snage da izađe sa jasnim planom koji bi otvoreno rekao da li Srbija ima interes da finansira male lokalne televizije. Čak ni rešenje iz Medijske strategije koja predviđa formiranje jednog broja regionalnih javnih servisa, nije dovoljno jasna poruka, jer je Strategija propustila da kaže koji su to konkretni mediji, ostavljajući mnogima nadu da bi, uz dovoljno jako lobiranje i vezivanje uz političke moćnike mogli da se izbore za poziciju da baš oni budu jedan od tih budućih regionalnih javnih servisa koji bi mogli da opstanu.